

עפ"א 50799/08/15 - יהודה דיין נגד יו"ר הועדה המקומית תל אביב- מר רון חולדאי, עירית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
15 דצמבר 2015
עפ"א 50799-08-15 דיין נ' יו"ר הועדה המקומית תל אביב- מר רון חולדאי ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא
המערער:

יהודה דיין
על-ידי ב"כ עו"ד סופי פינצ'בסקי

נגד
המשיבים:

1. יו"ר הועדה המקומית תל אביב- מר רון חולדאי
2. עירית תל-אביב-יפו
על-ידי ב"כ עו"ד נעמה בנצקי ועו"ד אתי לוי

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתיק 0227-2015, במסגרתו בוטל בהסכמה צו הריסה מנהלי שהוצא ביום 15.6.15 ביחס לבנית משחקה במתחם "סי אנד סאן" בתל-אביב. העורר, לטענתו, הוא המתלונן שבעקבות תלונתו הוצא צו ההריסה, אשר בוטל בהמשך, בהסכמת הצדדים (המשיבים 1 ו-2 והמבקשת באותו הליך - חברת "סי אנד סאן מנגמנט (1989) בע"מ").

שתי טענות מרכזיות עומדות בלב הערעור:

הראשונה - טענה לפיה החלטת בית משפט קמא אשר אימצה בקשתם המוסכמת של הצדדים לביטול צו ההריסה היא מוטעית, נוכח העובדה כי לא קיים דיון, לא נשמעו ראיות, והבניה "שהוכשרה" היא לא חוקית; **השנייה** - טענה לפיה למשיבה 2 לא הייתה סמכות ליתן הסכמה בשם משיב 1, אשר חתום על צו ההריסה מתוקף תפקידו כיו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה. טענה זו מסתמכת לכאורה על קביעות בית המשפט העליון ברע"פ 8655/13 **מדינת ישראל נ' חג' יחיא** (14.6.2015).

המשיבה סבורה כי יש מקום לדחות את הערעור, ונטען כי גם אם נצא מנקודת הנחה שיש למערער זכות עמידה, נוצר מצב אבסורדי, לפיו קבלה אפשרית של הערעור תחיה צו אשר הצדדים שהיו צד לו סבורים שאינו תקין. הוסבר כי לא ניתן לכפות הוצאת צו כשנציגי הועדה המקומית סבורים שנפל פגם בהוצאתו, כפי שאירע במקרה דנן.

לאחר שעיניתי בהודעת הערעור ושמעתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הערעור.

לא ראיתי להכריע בשאלת האפשרות להגשת ערעור על-ידי המערער שלא היה צד להליך בבית משפט קמא, שכן בעיני, כל תוצאה זולת דחיית הערעור, תוביל לתוצאה אבסורדית מבחינה משפטית, ואסביר:

עמוד 1

ההליך בבית משפט קמא התנהל בין שני צדדים: יו"ר הועדה המקומית ועיריית תל-אביב מן הצד האחד, וחברת "סי אנד סאן מנגמנט (1989) בע"מ". במסגרת אותו הליך הוצא צו הריסה כנגד בניה מסוימת שבוצעה, אולם בהמשך, הצהירו הצדדים במשותף לבית המשפט על רצונם לבטל את הצו. נציגי המשיבים בערעור ציינו כי שוכנעו שהצו שהוצא אינו תקין, שכן יש בתיק הבניין היתר בניה (נתון זה צוין בדיון שנערך בפניי). בית משפט קמא אימץ את עמדתם המשותפת של שני הצדדים, והורה על ביטול הצו.

שעה שמדובר באימוץ עמדתם המוסכמת של הצדדים ובנסיבותיו של תיק זה, אינני סבור כי יש מקום לקבוע כי נפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא. העובדה כי צד ג' (במקרה זה המערער) סבור כי הסכמתם של המשיבים ניתנה באופן הסותר לכאורה את העובדות או אינו מתיישב עם היתר הבניה, יכולה לשמש לכאורה כעילה לתקיפת החלטות המשיבים במישור המנהלי, אך אינני סבור כי יש לראות בה ככזו היכולה להוביל לקביעה כי הערכאה דלמטה טעתה בהחלטתה. בהקשר זה אני מסכים עם טענות המשיבים לפיהן לא ניתן לכפות על המשיבים הוצאת צו, מקום בו הם סבורים כי נפל פגם בהוצאתו. אם דברים אלה נכונים באופן כללי, בוודאי שהם נכונים למקום בו מדובר בצו מנהלי המוצא מלכתחילה ללא אישור מוקדם של ערכאה שיפוטית, ויש בו, מטבעו, כדי להוביל לפגיעה בעוצמה משתנה בצד כלפיו הוצא הצו.

באשר לטיעון השני, לפיו המשיבה 2 לא יכולה הייתה ליתן הסכמתה לביטול הצו, שכן הסמכות נתונה אך ורק למשיב 1, אומר כי על פניו מדובר בטענה המתיישבת עם האמור בהלכת חג' יחיא, אולם אינני רואה כיצד טענה זו יכולה לסייע למערער, שכן בענייננו שני המשיבים יוצגו בבית משפט קמא על-ידי אותו גוף (המחלקה המשפטית של עיריית תל-אביב), וכך גם בערעור עצמו. משמע, חזקה כי בהליכים המשפטיים שהתנהלו בתיק זה, הדברים בוצעו על דעתם של שני המשיבים, ומכאן שהתנהלות המשיבים אינה סותרת את הלכת חג' יחיא.

משזוהי מסקנתי, אינני רואה להידרש לשאלה האם מלכתחילה ראוי היה כי המערער יצרף כמשיבה לערעור גם את חברת "סי אנד סאן מנגמנט (1989) בע"מ".

סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ג' טבת תשע"ו, 15 דצמבר 2015.

בני שגיא, שופט